

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

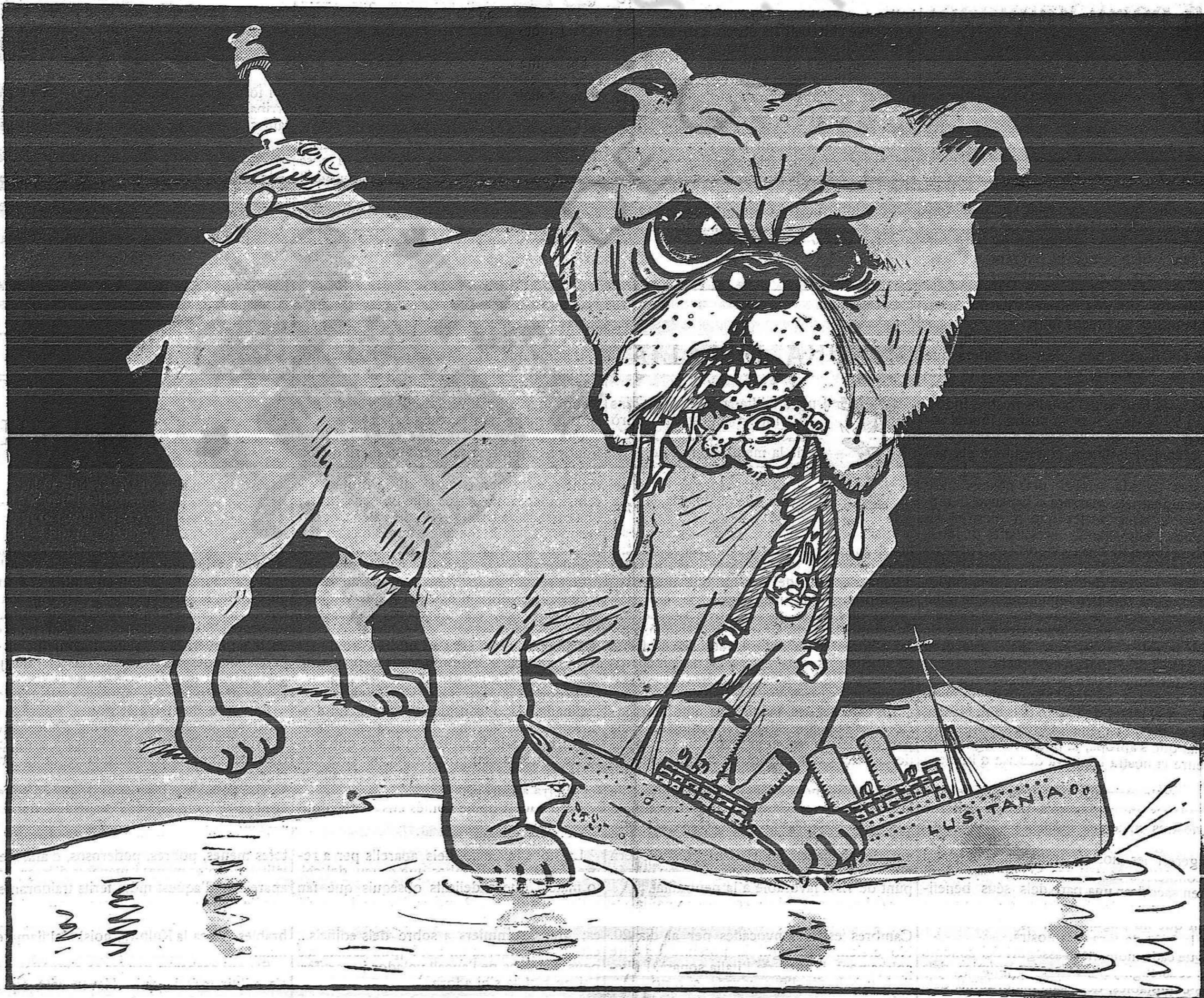
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

EL GOÇ RABIOS

—Mai hauria dit que la sang dels innocents neutrals tingués tan bon gust.

El veredict

Aquest Jurat de simples ciutadans que a Kinsale ha jutjat el torpedeig del Lusitania, ha pronunciat el veredict de la consciència universal. «La destrucció del Lusitania—ha dit—és un assassinat amb premeditació i alevosia, i d'ell són culpables els oficials de la marina alemanya, el govern de Berlín i l'Emperador.»

De totes les fetes dels mata-criatures, aquesta darrera és la més horrible, la més repugnant, la més covarda. Es un cas d'assassinat a l'engrós. Els teutons ho fan tot colossal, des dels monuments als assassinats. Són 1,500 les víctimes, entre les quals hi ha un gran nombre de dones i criatures. L'Alemanya per damunt de tot: fins per damunt dels més famosos criminals que hi ha hagut en tot el món durant el transcurs dels segles. La Germania acaba de batre el record del crim.

I que no es parli de justificacions ni d'atenuants. No hi ha justificacions ni atenuants possibles. En la guerra marítima, segons les lleis acceptades pels països civilitzats, no es pot procedir contra un navili sense abans visitar-lo i sense assegurar el salvament de vides. Se dirà que els submarins no ho poden fer això. Doncs si no ho poden fer que no intervinguin en la persecució dels vaixells mercants. Que surti del canal de Kiel l'esquadra alemanya, i si aconseguix fer-se senyora de la mar, aleshores podrà bloquejar l'Anglaterra i capturar els seus navilis mercants. Heu's-aquí el que permeten les lleis de guerra. El que ara està fent l'Alemanya no mereix altra qualificació que la que acaba de donar-li el Jurat de Kinsale.

En la crònica d'aquell crim, se pot escriure allò de «els criminals no han sigut agafats». Però aquí cal recordar aquelles paraules escrites damunt un sepulcre belga, que va retreure en Vandervelde, setmanes enrera:

Vindrà el dia en que tot se pagarà.

Sí: vindrà el dia. I no serà el dia del Judici final. Serà abans, força abans. Aleshores el Jurat de Kinsale tornarà a reunir-se. I davant seu, en el banc dels acusats, hi haurà el més alt dels culpables.

Donada la forma amb que han procedit Giolitti i els seus seguidors, s'ha creat a Itàlia un ambient de descontent i d'indisciplina. Havia arribat el moment de l'unió sagrada, i Giolitti ha provocat vents de desunió. En el cas que l'Itàlia renunciés definitivament a intervenir en la guerra, seria de temer una revolució interior. No hi ha cap dubte que el poble italià, en sa gran majoria, vol la guerra. I aquest poble no perdonaria als polítics porucs i tortuosos que haguessin fet impossible la realització del ideal nacional.

El «dia de porpra», com ha dit D'Annunzio, passa per damunt de l'Itàlia. Sembla que pels aires ressonin aquells mots heroics de Garibaldi: *Qui si fa l'Itàlia o si muore*. Des de la ribera occidental del Mediterrani, nosaltres guaitem amb angunia els moviments de l'Itàlia germana. Sota la constel·lació del Toro, la seva sort s'ha de decidir. Que els italians posin tota la seva ànima en aquesta hora, perquè si s'equivoquessin, plorarien durant segles el seu error.

FULMEN

L'home que arriba d'Anglaterra

A la Rambla trobem l'home que arriba d'Anglaterra. Du impermeable i fuma cigarrets de matinada, d'aquells cigarrets perfumats que veiem en els llavis de les dones del «Lyon d'or» al sortir de sopar, a la vora de les sis.

Un home que arriba d'Anglaterra, és una cosa ben estranya. Ens el mirem, el toquem, el preguntem. Perque un home que arriba d'Anglaterra, és segur que ha vist l'U-29; i, un home que ha vist l'U-29 és tot un home. Perque l'U-29 no's veu anant a Mallorca—la travessia que no més ofereix, com a cosa estranya, la visió dels dofins—I un submarí no és un dofí, ni un peix; és una mena de màquina de guerra anfibia, que respira aire, i neda per sota, i neda per sobre, i té una reproducció violenta i explosiva. Per tot això, l'home que arriba d'Anglaterra és tot un home, perque ha vist una cosa quelcom més estranya, més perillosa, i més cara que *Plastic Films*, la revista de mecànica dinàmica, el magnífic aparat del laboratori de Física del Teatre de Novitats.

L'home que arriba de Londres és marino. No pot ésser altra cosa, perque de mercaderies no'n venen, i de periodistes tampoc, d'ençà que s'ha inventat el fer cròniques amb un mapa i un Larousse al davant.

Quedem en que l'home que arriba de Londres és un marino, però un marino amb títol i carrera, que ha passat sis anys estudiant per a saber com s'han de moure els rems, i com té d'anar l'hélix, per a portar una càrrega de taronges desde Valencia a Liverpool. És un home que ademés d'ésser del Masnou, ha estat a Londres, a Sevilla, a Hamburg i a totes aquelles ciutats que Déu nostre senyor va tenir la pensada de fer-les créixer a la vora del mar per a que visquesin els poetes, els musclaires i naixessin tenors d'òpera.

L'home que ha estat a Londres no porta res de particular. Ni un troç de Zeppelin, ni un bocí de submarí, ni una ferida; res; només porta l'impermeable i els cigarrets de matinada. Això considerem que és un desdoro per a la marima mercant, per a Catalunya, i per a la Rambla. Un home que arriba de Londres deu portar quelcom més que aquestes coses quan es dona'l cas de que hi ha guerra a Europa.

Però aquest home només ens porta notícies i postals.

Les notícies són:

La nova invenció dels aparells per a rebre i rebatre les bombes que cauen del cel, lo mateix que'ls delicats obsequis que fan els aucells de les Rambles. És una invenció ben anglesa. Res: una cosa còmoda i pràctica; grans somniers a sobre dels edificis... cau una bomba, fa un bot i ¡puff! esclata als peus mateixos de l'aucell volador i mortífer. I si no esclata s'hi adorm.

Altra: els paraigües de ferro-colat. Però, sobre tot, lo més interessant que ens diu, és la reforma de les costums. Ara, a Londres, passa tot això:

Els antiespasmòdics, es venen per litres. Als xofers dels autos se'ls hi diu alemanys. Al pas de Calais li diuen el mal pas.

El whisky que venen és fabricat a Espanya per a que no faci mal.

Com que no fan carreres de cavalls, els jockeys tenen un sou a les brigades d'higiene del municipi de Londres, lo mateix que si fossin periodistes o amics d'algun concejal de Barcelona.

Està prohibit cridar ¡visca la cervesa de Munic! Ara, això de la beguda, té una importància capital. Només pot cridar-se: visca'l jerez, la mançanilla i el màlaga! A Londres, encara no saben que a Jerez, a Sevilla i a Màlaga es llegeix *Germania*. A Londres creuen que en aquestes ciutats, només es llegeix *Iberia* i l'*Himnes*.

També està prohibit a Londres, parlar l'alemany, baix el perill d'ésser pres per espia.

I, sobre tot, lo que's veu ara a Londres, és el domini de la civilització. Tots els homes van vestits pel carrer; les dones, també. Hi han *policemens* a cada cantonada; hi han cuiractés al Tàmesis, hi han trens que arriben a l'hora, i teatres que acaben la funció abans de la una de la nit, i no s'ha mort de gana cap mestre de estudi. Res... és un país civilitzat!

La gent no's menja les criatures; sab que la seva obligació és menjar pa i carn, i beure vi, complint aixís amb els seus deures d'home civilitzat, que-sab que pot anar a la guerra, i que això de la guerra és una cosa que no vol homes dèbils.

L'home que arriba d'Anglaterra ens diu que'l Tàmesis encara segueix essent riu, que no s'ha secat, que encara té ponts; que, a Londres, encara tenen llum elèctrica, i que surten diaris, i que hi viuen molts anglesos i moltes angleses. Que hi ha govern i alcalde, i ministres, i tramvies...

I tot això ens diu de Londres l'home que arriba d'Anglaterra. Quasi bé ens ha dit tantes coses com aquests cronistes que firmen les seves cròniques a l'Ateneu de Barcelona, però tenen una ploma tan llarga, tan llarga, que hi posen: «Londres, mes de maig...» Nosaltres, com a gent de broma, som més serios, i ho confessem. Aquest home lo mateix pot arribar de Londres, que de la Bonanova. Però ell ho diu... Ves, ara que'ns recordem, aviat contarem l'informació d'aquell home que va arribar de la lluna i deia que, allà dalt, havia vist a tots els corresponsals que tenen els diaris de Barcelona a les capitals europees.

AMICUS

Un perill imminent

NS que la xifra de les baixes ha sumat uns quants mil·lions, no s'han preocupat el diaris del perill greu que correrà Espanya al acabar-se la guerra europea. Anem a quedar-nos sense homes i sense diners.

Al fer-se la pau, i quedin les coses com quedin, la primera dèria de les nacions que hauran estat en lluita serà la reconstitució de les seves hisendes, el renaixement de les seves indústries, paralitzades avui a Bèlgica per la bàrbara mà dels alemanys, a bona part de França, per la destructora acció de la guerra, a Alemanya per la falta de primeres materies i a tot arreu per la manca de braços útils.

Endeudades les nacions fins al coll, tindran de pagar a bon preu els diners que necessitin i el diner, amb l'esqué d'un interès elevat, emigrarà d'Espanya deixant penjades a les banyes del bou les nostres indústries i tot lo demés de la nostra riquesa nacional.

I el camí dels diners el seguiràn els homes, tot lo que valgui de la nostra joventut, mal pagada sempre pels nostres mesquins industrials, marxarà d'Espanya, temptada pels bons tractes que li oferiran les indústries estrangeres, necessitades de intel·ligències útils, de braços vigorosos. Tot-hom que tingui una aptitud, reconeguda o no oficialment, trobarà fora d'Espanya una col·locació segura, més ben remunerada que aquí, en aquesta terra de la avarícia, on el burges que dona a un contramestre o quefe de taller intel·ligent un duro diari, ja's creu acreedor a dinou rals d'agraïment.

Els que comencen a preocupar-se d'aquest perill imminent, criden l'atenció del Govern esperant el remei de l'acció dels qui manen. Si hem d'esperar que'l Govern posi remei al mal que s'apropa, ja podem resignar-nos a veure la nostra Espanya deserta d'homes i neta de diners.

La perillosa situació en que han de veure's les nostres indústries sols poden evitar-la els nostres mateixos industrials. Avui, fins que s'hagin reconstituït les indústries estrangeres, les nostres treballaran de ferm i en condicions ventajoses. Si volen que duri, deuen sacrificar una part dels seus beneficis pagant bé als seus obrers de tota mena i fent que no puguin temptar-los les ofertes que'ls facin de fora casa nostra.

Que cada industrial s'asseguri del concurs dels seus enginyers, dels seus químics, dels seus comptables, dels seus majordoms, dels

seus tècnics, firmant-los un contracte de treball en ventajoses condicions; que's faci agradable el treball als obrers manuals; tractant-los degudament i pagant-los com se mereixen; que's posi l'ànima al perfeccionament de la indústria i no al curullament de la caixa, i ja veuràn com lo que sortirà d'Espanya no seràn els homes productius sinó els productes intel·ligentment elaborats, i no veurem la misèria omplint el buit deixat per la emigració, sinó la riquesa i el benestar premiant la visorosa generositat dels nostres industrials i comerciants.

Perd molt més el coquí que'l liberal. Estem a punt de veure la plena demostració d'aquest vell adagi català.

JEPH DE JESPU

L'HORA D'ITALIA

INS ara l'Itàlia ha meditat. Fins ara l'Itàlia ha esperat. Però s'acaba per a ella el període de la meditació i de l'espera. D'un moment a l'altre sonarà per a l'Itàlia, des de l'alt campanar de l'història, l'hora decisiva.

¿Sabrán els italians ésser dignes d'aquesta hora? ¿Sabrán decidir-se al cruent sacrifici de la guerra? L'ideal, la gloria, el pervenir d'Itàlia depenen de l'actitut que definitivament prengui el govern italià.

Tot demostra que el govern Salandra-Sonnino és partidari de l'intervenció. Potser a hores d'ara aquesta seria ja un fet, si les maniobres dels elements parlamentaris adictes a Giolitti no haguessin creat al ministeri una situació un poc difícil.

En essència, les maniobres anti-intervencionistes han consistit en fer aparèixer a una part del Parlament com favorable a l'opinió de Giolitti. Com que aquest compta amb un considerable nombre de diputats, s'ha volgut suposar que no era segur l'assentiment de la majoria de les Cambres a les determinacions extremes que el ministeri pogués pendre. Resultat: que s'ha fet necessari un nou vot de confiança del Parlament al Govern per al cas que Giolitti persisteixi en el seu punt de vista favorable a la neutralitat.

Tenim, doncs, altre cop aplaçada la resolució del magne problema italià. Les Cambres estan convocades per al dia 20. No creiem que sigui ja possible un altre aplaçament. L'hora de l'Itàlia sonarà. I l'Itàlia haurà de dir d'una vegada, sí o no.

SONATA LXIII

PERFECTAMENT, en Pic ja torna a ésser batlle i sinó a ésser-ne a fer-ne que és lo mateix. Amb això diu que anirem tan bé; només que suprimis

les visites intempestives als fielatos i a les oficines municipals, i ningú tindrà res que dir en que seguís actuant; ara, si comença a fer el manella, com altres vegades, tindrà un grapat d'enemics que parlaràn mal de vostè en tavernes i casinos, i, com que no hi ha enemic despreciable, un dia podrien jugar-n'hi una que li costés la vara o que'ns tirsés en orri lo de les indústries elèctriques.

I ara que diem d'elèctriques. Pobre doctor Pearson! Una altra víctima innocent de la brutalitat alemanya. Jove encara, ardit, ple d'entusiasmes, el transformador de la província de Lleida, quasi el seu descobridor, servirà de menjar als peixos després d'aquest crim sense nom que és l'ensorrada del *Lusitania*.

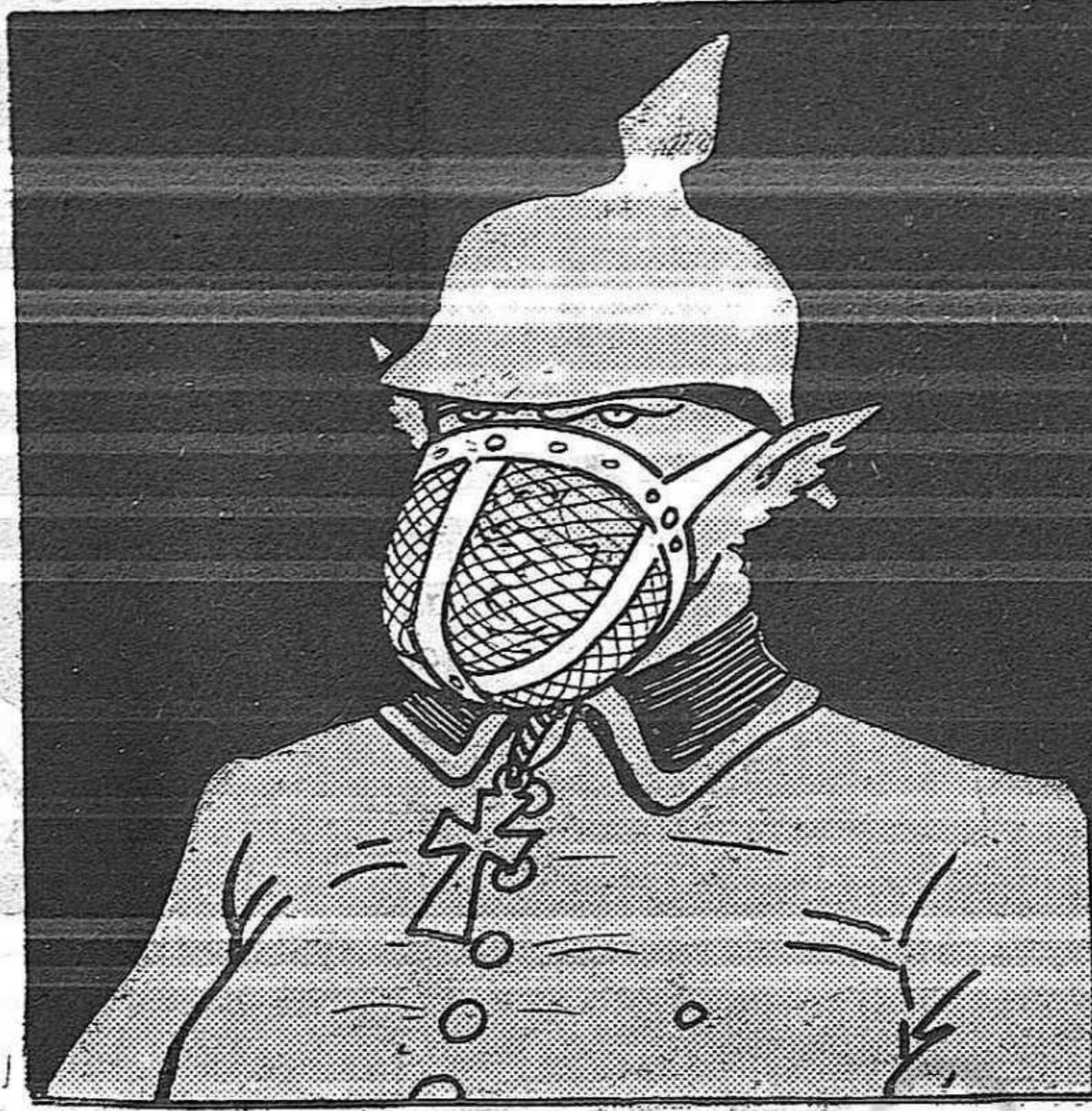
I amb ell, quants més! Gents de pau de totes menes, pobres, poderosos, d'alta mentalitat, de totes menes i maneres a ésser, desapareixen d'aquest món, ferits traïdorament per l'enginy més cruel i covard que s'ha inventat. I amb ells, dones i criatures. Innombrables. Visca la Cultura, nois! Mal llamp els mati!

Els qui acabaran per fer-se simpàtics són els mil·lionaris ianquis. Haveu vist aquest

Cara i creu

Com se veuen obligats a anar els que reben les bombes asfixiants.

Com haurien d'anar els que les tiren.

Ben Tillet

Aquests dies, els telegrams de la guerra han esmentat el nom d'un obrer famós: Ben Tillet.

Ben Tillet és el capitost dels sindicalistes britànics. Home de coratge i de violència, propagandista dels radicalismes socials, havia lograt crear a Anglaterra un poderós moviment obrer de caràcter turbulent i menaçador. Ell no acceptava el legalisme de les *Trades-Unions* angleses, ni el parlamentarisme del *Labour Party*. Estava per la acció directa i per la vaga revolucionària. Les seves doctrines s'acostaven molt a les dels sindicalistes francesos de la Confederació General del Treball.

La significació de Ben Tillet dins el moviment obrerista era, doncs, d'extrema esquerra. Ningú més radical, més antiburgès, més proletarià que ell. Tenia de la lluita de classes una concepció guerrera, per dir-ho així. I la seva acció personal havia contribuït notablement a l'evolució del socialisme anglès en sentit antipolític i revolucionari.

Doncs bé; els telegrams de la guerra, com hem dit, esmenten aquests dies el nom de Ben Tillet. Què ha fet Ben Tillet? Ha volgut aixecar els treballadors anglesos contra la guerra? Ha llençat algun manifest en pro de la pau? Ha dit pot-ser allò de que la burgesia i el capitalisme són els únics culpables de la guerra? Ha afirmat per ventura que als treballadors no els importa res que guanyi o que perdi aquest o aquell bel·ligerant?

No. Ben Tillet no ha fet ni ha dit res d'això. Al contrari; del que parlen els diaris és del missatge que ha dirigit al president de la República francesa en nom de gran nombre de societats obreres britàniques. Aquest missatge declara justa la causa per la qual lluiten els Estats de la Triple Intel·ligència i condemna les malifetes horribles que en l'ordre internacional i humà han comès els Imperis centrals d'Europa. Afegeix que la causa de la llibertat dels pobles i de la redempció social exigeix avui la destrucció d'aquella potència del mal que és el militarisme germànic.

Els sindicalistes, socialistes i àcrates de per aquí que encara repeteixen aquell lema simplista de *guerra a la guerra*, sense voler veure ni escoltar res més, haurien de meditar l'exemple de Ben Tillet. Ningú podrà dir que aquest sigui *conservador*, ni que's deixi influir per les idees burgeses. És un cor brau i un cervell lliure. Precisament per això sent i comprèn l'altíssima justícia de la causa per la qual donen avui la sang els francesos, el anglesos i sos aliats.

A. R. i V.

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 7 AL 13 DE MAIG DE 1915

Per terra

Amb un esforç desesperat que els ha costat la destroça d'alguns cossos d'exèrcit formats recentment, els austro-alemanys han aconseguit fer recular als russos en la Galitzia occidental i en una part dels Kárpats. Però l'èxit no és pas tant gros ni tant trascendental com els comunicats èpics de Berlín i Viena volen fer creure. El terreny guanyat a la Galitzia representa una llargada d'uns 40 kilòmetres. En la batalla del Marne, els alemanys van recular més de 100 kilòmetres, i, segons ells, no van ésser derrotats.

Ara cal esperar la contra-ofensiva russa. En el front occidental, l'ofensiva francesa al nord d'Arras ha tingut un brillant èxit. Els francesos han avençat, en un front de set kilòmetres, quasi altres tants de fondària. S'han apoderat de diverses poblacions, han fet uns 4.000 presoners i han pres una dotzena de canons i una seixantena de mitalleres.

En la península de Gal·lípoli, la lluita és aspra. El dia 8 els francesos se van apoderar de les importantíssimes altures dels voltants de Krithia, bastant endins de la península. Tenim confiança que la setmana entrant podrem consignar en aquesta secció fets decisius respecte als Dardanelos.

Wanderbild? Iove multimilionari, amb una vida de plaers i satisfaccions al davant, se treu el cinturó salvavides, el dona a una senyora i ell se'n va resignadament a visitar les fondaries de l'Atlàntic.

I la Itàlia? Quan se decideix? Sembla cosa feta però no acaba d'acabar. Es llàstima perquè fóra el començament del fi. Indubtablement arrocegaria a Rumania i a Bulgària. Ni Àustria ni Turquia podrien aguantar tantes ferides i aleshores l'Alemanya prussiana esdevindria isolada entre mig de totes les forces del món que volen, que poden, que deuen venjar-se. Que a més de venjar-se necessiten una seguretat de que mai més la pau serà torbada per culpa d'un militarisme cruel i estúpid.

Perque aixís sigui, bebem-hi.

MORITZ XVIII

en Sèneca: —El gran ofici, no és cap dels que han mencionat: és el de perruquer.

—Sí, senyors!... Els sembla estrany?... Doncs és així.

—I ara!
—I com s'explica?
—D'un modo tan natural que no dona lloc a dubtes.—
I amb tota tranquil·litat, pegà una xuclada al puro i ens digué:

—Ròssec fatal de la passada epidèmia, que, com no ignoren, toca a noranta mil persones, sabem, en nostra ciutat, quantes dones hi ha, avui, calves o amb el cap pelat a ran?... Cinquantatres mil setcentes, totes de dotze a vint anys, totes fresques i aixerides i amb tant desig d'agradar, que, les pobres, despullades de l'adorno soberà de la seva cabellera, a processó feta van, a càl perruquè, a pregar-li que'ls tapi depressa el cap, que'ls arregli una perruca, un «anyadit», un manat de cabells, qualsevol cosa que'ls hi retorni l'encant que'l microbi de les aigües traïdorament els robà.

I aquest és tot el misteri; aquí tenen explicat perquè, justament en època en que tot són dols i plans, els nostres perruquers guanyen les pessetes a grapat.

C. GUMA

D'ACTUALITAT

El millor ofici

A la nostra antiga taula del cafè del Mico Blanc, un que li diem en Sèneca ahí ens va deixar parats.

Es parlava dels oficis, i's deia si aquest va mal, si aquell encara es defensa i si el pervenir serà més favorable a tal altre, quan, amb el seu tò formal, se li ocorreix al vell Sèneca dir-nos:

—En l'actualitat

i a dintre de Barcelona, si l'haguessin de triar, quin ofici escullirien, per guanyar diners en gran?
—¿Un ofici dels admesos i coneguts?

—Sí, veïam.

¿Què hi va que no ho endevinen?—

Com ja's pot imaginar, cada hu hi va dir la seva.

—Per mi, ben reflexionat, dels oficis d'avui dia, cap com el de concejal.

—O fer calçotets de llana i mitjons pels aliats.

—Pot-sè és encara més pràctic dedicar-se a arregar peladures de patata.

—No fóra més encertat establir un cine, amb pel·lícules preses a sota del mar

quan els submarins «treballen»?

—¿O arrendar per tot un any l'elefant nou, i ensenyar-lo a cinc cèntims als infants?...

—Vaja, no hi toquen pilota— exclamà amb aire triomfal

MOSSÈN Josepet era el més tendre dels capellans de la parroquia. Era un innocent i un benaventurat. El feien servir de substituït en tots els actes i cerimònies. Que mossèn Fulano no podia assistir a tal enterro?... «Josepet, ves-hi tú.» Que'l vicari Sultano no podia anar a portar els olis a un agonitzant?... «Josepet, la capseta dels passaports, i arriba!...» Vaja, que per fer-ho tot i semblar que no feia mai res, venia a resultar una especie de *Manxaire* de *Lo ferrer* de tall.

Tot ho havia fet mossèn Josepet, menys

una cosa de veritable importància en el *mètier* capellanesc: confessar. Això de la confessió és una cosa delicada que no's pot deixar en mans de clergues inexperts i juvenívols, i per això no li havia arribat encara el torn de passar bugada a cap consciència de les moltes que anaven a abocar els pecats an aquella parroquia.

Però, així com a tots els garrins els arriba el seu Sant Martí, a tots els capellans joves els arriba l'hora de... lo que sigui.

I un dia mossèn Josepet va haver de substituir al confessor de tanda.

Mai se n'havia vist de més fresques!... «Com me les arreglaré per les penitències? —deia entre sí el pobre capellanet.— Quins càstics imposaré als penitents, que siguin model d'equitat i de justícia?...»

Es clar. Què sabia ell, pobre xicot!... Per això va córrer al vicari, que's trobava de guardia a la sagristia, i li demanà que li fes una *minuta*; una llista de pecats usuals amb la penitència que s'acostumava a donar per a cada un; una llista que deia, per exemple:

«D'una mentida, se'n fa pagar tres «pare-nostres».

«D'un petit acte deshonest, se'n fa pagar un «credo».

«D'un reneig dels recaragolats, se'n fa pagar dos «ave-maries».

Etc... etc...

Tot satisfet, mossèn Josepet es tancà a la gabià dels pecats amb el paperet als dits, disposat a pegar-hi llambregada cada cop que hagués de donar la penitència.

I s'apropà un feligrès, i se li agenollà als peus.

—Què t'acusa la consciència, penitent?

—Un petit acte deshonest.

Mossèn Josepet mirà de qua d'ull el paperet.

—Això va bé—va dir-se.—An aquest li haig de fer pagar amb un «credo»...

I dirigint-se al feligrès, exclamà:

—Ah, sí?... Veïam, digues, digues... De què's tracta?... què va ésser?... com va ésser? —.....

El pecat era tan gros, que aqueixos punts suspensius són l'explicació del penitent. No ens atrevim a transcriure-la.

Mossèn Josepet, després de mirar i remirar el paper, va alçar-se tot esverat, i dient: «Esperi's un instant», es dirigí a la sagristia.

El vicari estava distret fent inventari de la caixa de les ànimes.

Mossèn Josepet li digué:

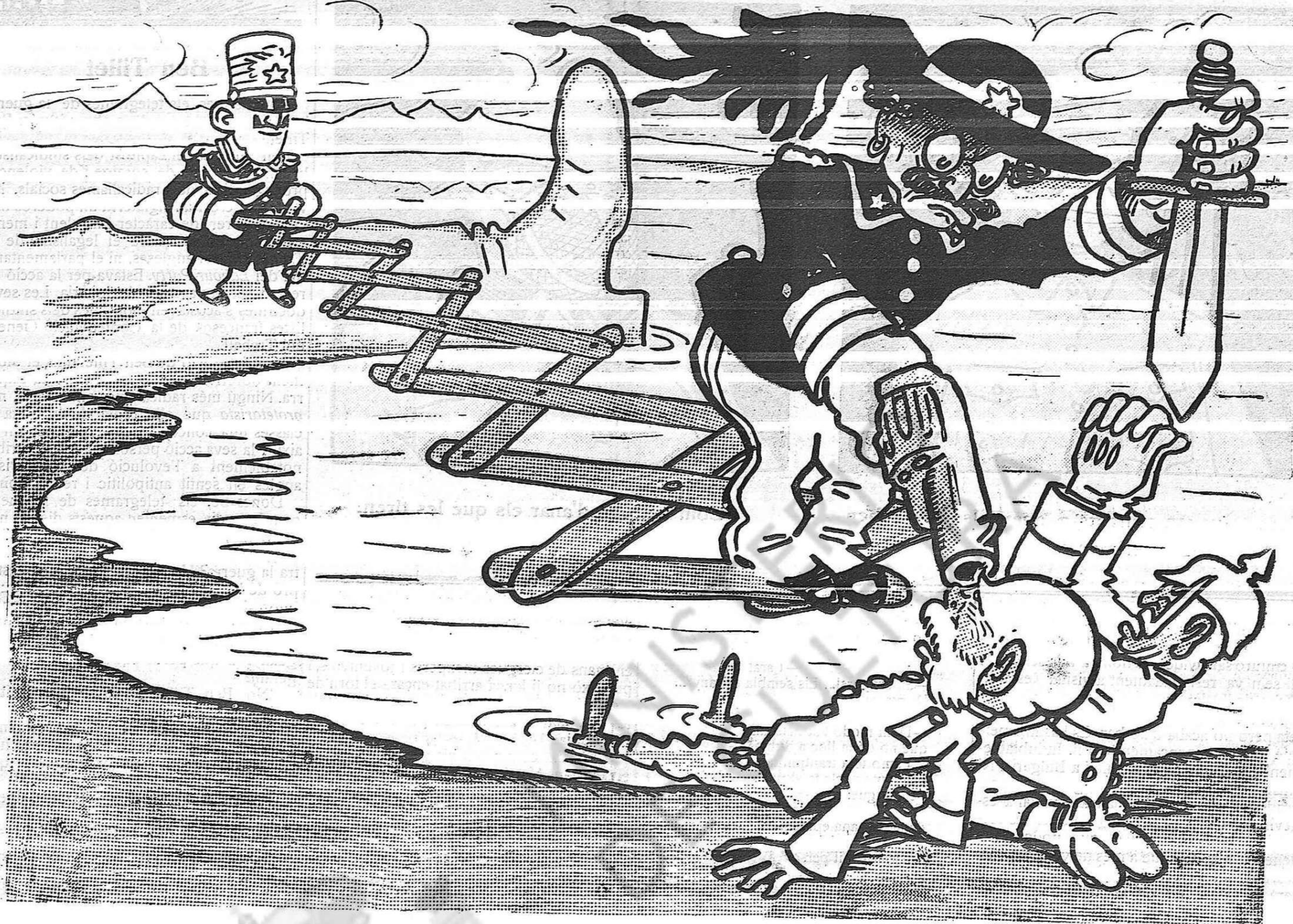
—Escoltí, senyor vicari quant se n'acostuma a fer pagar de...? (aquí unes paraules a l'orella).

El vicari, amb naturalitat:

—Home, això va segons... Jo sempre me n'he fet cinc pessetes.

Lo únic que'ls faltava

L'italià.—O mi date il Trentino, o vi metto una trentina di *bomboni* nella testa.

Per mar

El contratorpeder anglès *Maori* xocà amb una mina davant de Zeebrugge i s'enfonsà. La tripulació fou feta presonera.
No hem de detallar aquí lo del *Lusitania*. No és un fet de guerra. És un crim.

Per l'aire

No s'atenúa l'activitat aèria. Els aliats segueixen tenint el domini de l'aire. Diversos aeroplans, la majoria alemanys, han sigut abatuts.

Dos *Zeppelins* han tirat bombes damunt algunes poblacions angleses.

sant mil cinc-centes víctimes, tot gent indefensa, tot gent ignocenta.

«Lusitania»... «Lusitania»...
Què hi diràn els *lusitans*?
No vos sembla que ja és hora de que parlin els neutrals?

Telegrama de la «Defensa Social» an en Dato: «Opinió sensata e independente sofriria gran decepció si se admitiese la dimissió del alcalde.»

Però qde quan ençà els senyors de la Molestia es tenen per l'opinió sensata i independent?
Arri, bromistes!

En la reunió celebrada diumenge passat al Círcol Integrista del carrer de Mercaders (mercaders havien d'esser!), el diputat senyor Senante va atrevir-se a combatre als anglesos.

Pobre Anglaterra!... Ja està ben llesta!
Després dels crims submarins i de la amenaça dels dirigibles, no li faltava més que això: haver-se-les de tenir amb un altre enemic formidable com el senyor Senante.

En els aparadors de la casa Aurigemma, del carrer de Ferràn, hi havem vist exposats dos magnífics retrats: un d'en Canalejas i un del comte de Romanones, destinats al Círcol lliberal del districte II.

Estàn tan bé que sembla que parlin.
En Canalejas sembla que digui:
—En buenas manos deí el pàndero!
I en Romanones sembla que contesti:
—Ves-te'n Antòn que'l que's queda ja's com-pòn.

Ja era hora!
Ha quedat constituïda la *Academia de la Llengua Catalana*, entitat veritablement autoritària que's proposa la conservació, puresa i enaltiment del nostre idioma.

Ara sols falta recomanar-los seny per a discutir les qüestions ortogràfiques.

Una cosa tant o més difícil de lograr que la pau europea.

Ni en Frégoli!

Un corresponsal de Berlín, al parlar de la vida íntima del Kaiser, diu que aquest posseeix trescents uniformes diferents, corresponents a altres tantes cerimònies.

D'aqueixos trescents uniformes se n'ha de posar quaranta tot sovint, havent de canviar a cada moment de trajo.

El corresponsal pot-ser encara se'n descuida un: la camisa.

Que és l'únic uniforme que aviat li quedarà.

Segons diuen, es veurà molt animada, enguany, la *Romeria del ram* que's celebrarà el dia 24 al Tibidabo.

S'ha ofert el pendó a don Santiago López. Tractant-se del Tibidabo, si jo fós del senyor López, més m'estimaria un dinar que un pendó; però es veu que en aquest món tot són gustos.

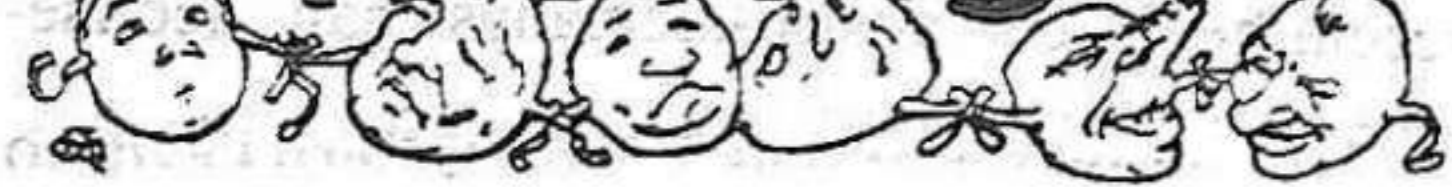
El metge i el rector de un poblet de la costa, com de costum entre metges i rectors, no's tenien gaire simpatia.

Un dia el mossèn es va emmalaltir i cridà al metge.

Entre altres esplais, li digué confidencialment: —Ah, doctor!... Una de les coses que més m'horroritzen és pensar que, devegades, per des-cuit, enterren a les persones vives!

El metge amb naturalitat:
—No tingui por; això amb mi no li succeirà.

REPICS

Com en l'Edat Mitja.
En un poblet de la província d'Àvila, els clericals, amparats per certa autoritat, han executat un *auto de fé*, cremant, al mig de la plaça, una pila de llibres, arrencats molts d'ells violentament de mans dels lliurepensadors.

I encara hi ha qui somnia en armar bronquina al Estranger?...

Si i estranger el tenim a casa!
Però, que's prepari. Si vol guerra, guerra tindrà.

La covardia i l'astúcia dels teutons ja no pot arribar a un major refinament.

Impotents per a treure la cara i l'esquadra del canal de Kiel, s'entretenen en tornar barcos mercants.

Darrerament han enfonsat el *Lusitania*, cau-

Dissabte vinent, dia 22

LA CAMPANA DE GRACIA

publicarà un notable

NÚMERO EXTRAORDINARI

Guerra!-INTERVENCIÓ D'ITALIA?-Guerra!

Actualitat política i guerrera

Vuit planes de text i il·lustració

Dèu cèntims